A°. 1839. N°. 24.

ZONDAG DEN 24sten MAART.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

BURGERLIJKE STAND.

PARAMARIBO, *den 21 Maart 1839.*

Heden zijn in *ondertrouw* opgenomen: JACOB HANSSEN en JACOBA MIETJE van HANSSEN; beide alhier geboren en woonachtig.

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
T. M. SCHOTBORGH.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

UITGEKLAARD.

Den 20sten dezer, de Engelsche Sloep *Pembroke*, Kapt. J. Blacgrove, naar Demerary.

Idem, de Nederlandsche Sloep *Dolphijn*, Kapt. G. Ellart, naar het Opper-distrikt Nickerie.

Den 22sten, de Engelsche Schoener *Dorr*, Kapt. N. E. Dunscombe, naar Demerary.

ADVERTISSEMENTEN.

(14260) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 29sten Maart 1839, des voormiddags om *negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, uit welgemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

Twee blooten ERVEN, gelegen in de *Heeren Straat* en uitkomende in de *Wageweg Straat*, bekend onder Nieuwe Wijk La. A. No. 76 en Oude Wijk La. B. No. 95 en 96b.; aankomende DAVID D' ARON JESSERUN.

Paramaribo den 23 Maart 1839.
R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

(14293) De ondergeteekenden tot en met *ultimo* December 1838, genegotieerd hebbende onder de Firma van BROMET, BENJAMINS & Co., bij eene nadere Acte gepasseerd ten overstaan van den Gezworen Klerk den Heer S. H. DE GRANADA, in dato 19 dezer, overeengekomen zijnde, alle nog uitstaande vorderingen; zoo ten laste als ten behoeve der geëxisteerd hebbende Firma, aan den derden ondergeteekende over te geven, gelijk dezelve door ZijnEd. reeds zijn overgenomen; hebben de eer hiermede ter kennisse van het geëerd publiek te brengen, dat de derde ondergeteekende, thans zich met de algeheele vereffening der bestaan hebbende Firma van BROMET, BENJAMINS & Co., zal belasten, en waardoor de door hun gedane Advertentien in de Couranten van *primo* Januarij dezes jaars, komen te vervallen en bij deze worden ingetrokken.

Paramaribo den 23 Maart 1839.
S. M. BROMET.
W. BENJAMINS.
THOMAS GREEN.

(14294) De ondergeteekende houder geworden zijnde van alle pretentien, zoo ten behoeve, als ten lasten der geëxisteerd hebbende Firma van BROMET, BENJAMINS & Co., verzoekt bij deze een ieder welke aan voormelde Firma iets verschuldigd mogten zijn, om *vóór of uiterlijk*, in het laatst van de toekomende maand, het door hun verschuldigde aan te zuiveren; terwijl hij anders hoe on gaarne ook, zich genoodzaakt zoude zien, hen onaangenaamheden te veroorzaken. — Tevens verzoekt hij een ieder welke nog iets van gemelde Firma te vorderen mog ten hebben, zich ten zijnent te vervoegen, ten einde na accoord bevinding, betaling te erlangen.

Paramaribo den 23 Maart 1839.
THOMAS GREEN.

GEBROEDERS REELFS
BIEDEN TE KOOP:

(14302) Boter, AARDAPPELEN, Rolpens, Worst en Saucijsjes in vaatjes, ¼ tonnen Zoutvleesch en Rookspek, Zwitsersche Kazen in blik, versche Zalm, Oesters, Gravysoup, Soupand Bouilli, ZUURKOOL, BROODSUIKER, Joosjes en Hysan Thee, Raap en Zoete Olie.

BANKET en BITTERKOEKJES, Rozijnen, Pruimen, Korenten, Amandelen, SUIKERGOED in fleschen, VRUCHTEN op BRANDEWIJN, Augurkjes en Roode Bieten, SPECEREIJEN in soorten.

HAVANAH SIGAREN, LIJN OLIE, WITLOOD en andere VERFWAREN; Glazen Ruiten, AARDE- en GLASWERK, Soopjes Kelders, TAFEL COUVERTS, Puddingsvormen, Koffijmolens, IJZER- en KOPERWAREN.

Satinet, Dril, Piqué, Calico's, Cambricks, Neteldoek, fijne en grosse Linnen, Osnabrugs, Nankinet, geele Oost-Indische Doeken, Mans en Vrouwen Kousen, Draagbanden, Nachtmutsen, Shirting, roode en blaauwe Bont, Vlaggendoek, witte Engelsche *BEAVER* HOEDEN, zwarte ville HOEDEN.

Roode Wijn in oxhoofden, kisten en bij 't dozijn, Madera- Rhijn- Champagne- witte Mallaga- Tint en andere fijne WIJNEN in kisten, Bier in oxhoofden, Marascino di Zara.

SUIKERKALK, STEENEN, KALK en *CEMENT, &c. &c.*

Paramaribo den 23 Maart 1839.

J. J. OOIJKAAS JR.

(14303) Verzoekt bij deze zijne Debiteuren, om hun verschuldigde tot *ultimo* December 1838, vóór den 4den April e. k. te komen voldoen, daar hij anders genoodzaakt zal zijn, hun in regten te vervolgen.

Paramaribo den 23 Maart 1839.

Mengelwerk.

De Wraak eener Vrouw. 1325.

Vier jonge lieden traden op zekeren morgen in eene herberg, in het bergachtig Tyrol gelegen, en begaven zich naar een afzonderlijk vertrek, waar zij eene tafel vonden, met spijzen en geurige wijnen beladen.

Toen de wijn de hoofden en harten luchtig had gestemd, viel het onderhoud, gelijk het toen reeds onder jonge lieden het geval was, op de schoonen, wier hart zij veroverd hadden, en die niet tegenwoordig waren, om hunne beweringen tegen te spreken. »Frederik," zeide zijn vriend Ulrich, »gij hebt ons nog niets verhaald van uwe liefde-avonturen. En toch zijt gij verliefd; al schudt gij nog zoo met het hoofd, gij zult mij niet van meening doen veranderen. De kenteekenen der ziekte zijn immers daar; gij zijt altijd in gedachte, verbleekt en vermagert iederen dag; hetwelk ontegenzeggelijk bewijst, dat de liefde u onder hare banier heeft geschaard."

Deze scherts maakte Frederik eenigzins wrevelig; echter verklaarde hij, dat hij gezworen had het geheim te zullen bewaren. Eindelijk evenwel door den wijn verhit, en de dringende verzoeken zijner vrienden niet langer kunnende wederstaan, liet hij zich overhalen, en sprak aldus:

»Gij weet, dat ik sedert een jaar mijn verblijf in dit land heb gevestigd. Ik had het voornemen om het te verlaten; want mijn vader heeft mij niets nagelaten dan eenige ervaring in de schilderkunst. Tyrol is zeker eene zeer schoone landstreek, maar dit is niet genoeg om te leven, en de ellende klopte aan mijne deur. Eens, dat ik treurig langs den oever der rivier wandelde, riep ik, even als al degenen, die geenen penning in den zak hebben, de fortuin tot mijne hulp, en maakte dichtregelen tot haren lof. Vermoeid zette ik mij neder aan den voet van een' boom, en door eene plotselinge ingeving gedreven; teekende ik uit het hoofd het gelaat eener vrouw, waarvan de schoonheid en uitdrukking mijzelven verrukten. Op eenmaal weergalmde de lucht van de toonen van den hoorn. Ik zag eene menigte rijk gekleede ridders en jongvrouwen voorbijgaan, in de lanen van het bosch, op moedige en schuimende rossen rennende. Zij riepen en moedigden elkander aan. Nu eens verdwenen zij in de duisternis van het bosch; dan weder te midden van eene wolk van stof, kwamen zij terug, luidruchtig en in wanorde, even als eene vogelenvlugt, die op een korenveld nederdaalt. Ten laatste hoorde ik een hoorngeschal tot teeken van overwinning, waarna zij zich herzamelden en van hunne paarden stegen. Toen wandelden zij langs den oever en onderhielden zich met veel levendigheid. In het midden van die groep van aanzienlijke ridders en jongvrouwen, zag ik eene dame van eene uitstekende schoonheid. Zij bemerkte mij, naderde, en de troep vormde eenen kring om mij heen. Ik hield steeds de oogen digt, alsof ik sliep. De schoone dame aanschouwde mij eenigen tijd met minachting, en zeide eindelijk tegen twee ridders: zouden wij niet een' goeden trek aan dien slaper spelen, wanneer wij hem van hier wegvoerden? Neemt hem zacht op. Bij zijne ontwaking zullen wij ons met zijne verlegenheid vermaken.

In dit oogenblik viel er uit den boom eene witte gedaante op mijne borst. Dit was de teekening, door mij even te voren vervaardigd, welke, door den wind opgenomen, mij op dezelfde wijs werd teruggebragt. Ieder sloeg daarop het oog, en de dame mijne teekenpen naast mij op het gras ziende, riep: »Deze teekening is wonderschoon, en de vervaardiger daarvan zal bewijzen van mijne gunst ontvangen."

Mijne blijdschap en ontroering bij het hooren dezer woorden uit zulk eenen bekoorlijken mond waren onbeschrijfelijk; ik hield mij toen, of ik ontwaakte, en de gravin, (want het was niemand anders dan de gravin Margaretha, souvereine dezer landen) de welwillende woorden herhaald hebbende, die ik reeds in mijnen

gewaanden slaap had gehoord', werd ik vrijmoediger en antwoordde, gewis op eene wijze, die hare goedkeuring wegdroeg, want zij gaf mij bevel, om mij den volgenden dag naar het paleis te begeven, en wij kwamen overeen, dat ik haar portret zou maken.

Den volgenden dag ging ik naar het paleis, niet zonder te voren mijnen eenigen rok, dien laatsten mij in de ellende overgebleven vriend, naauwkeurig te hebben nagezien, uitgeklopt en afgeborsteld.

Na de tweede zitting liet de gravin mij, in voorschot op den prijs van het portret, tien gouden kroonen ter hand stellen. Acht dagen gingen aldus voorbij...

»Maar," zeide Ulrich, »ziedaar reeds zoo lang, dat wij u aanhooren, en gij hebt ons nog geen woord gezegd, van hetgeen gij ons vertellen zoudet."

In dit oogenblik trad de waard binnen.

»Mijnheer," sprak hij tot den jongen schilder, »gij hebt mij aanbevolen, om u te waarschuwen, wanneer de zandlooper één ure na den middag zou teekenen."

»Gaat gij ons verlaten," riepen de drie vrienden van Frederik, vóór dat wij uw verhaal gehoord hebben?

»Morgen zal ik vervolgen."

Hij stond op; maar naauwelijks was hij overeind, of zijne knieën waggelden en alles danste om hem heen. De muren van het vertrek draaiden in de rondte, en het was hem, of zijne kameraden twee hoofden hadden. Hij stamelde eenige afgebroken woorden, zocht zich aan de tafel vast te houden, en eindigde met op zijn' stoel neder te vallen. Eenige seconden daarna was hij door eenen slaap bevangen. Ulrich, George en Frantz, beter tegen den wijn bestand, maar die niet te min eene zwaarte in het hoofd en de beenen gevoelden, legden zich zonder de minste ceremonie onder de tafel neder, en ook weldra was de slaap hun deel.

De nacht was ingevallen, en na eenige uren te hebben geslapen, hadden zij zich allen naar de woning van Frederik begeven, die wanhopig was, van niet, volgens zijne gewoonte, naar het paleis te hebben kunnen gaan. Zij waren in eene kamer zonder licht, in afwachting van eene of andere gebeurtenis, en van tijd tot tijd luisterden zij aandachtig. Maar niets vernemende, vervolgden zij zacht hun onderhoud.

»Het teeken," zeide Ulrich, »is derhalve drie slagen van de eene hand in de andere?"

»Ja," antwoordde Frederik, »en dit teeken wordt alleen gegeven, wanneer geen licht in het huis is aangestoken. Daarom, mijne vrienden, gelijkt onze bijeenkomst wel op eene uilen-vergadering. Het minste licht, waaraan ik mijnen geleider zou herkennen, zou zijne komst beletten."

»En wat gebeurt er na de drie slagen in de hand?" vroeg George.

»Dan ga ik naar beneden; en naauwelijks is de deur geopend, of men bedekt mijne oogen met eenen digten doek. Vervolgens neemt mijn geleider mij bij de hand en doet mij twee of drie maal in de rond te draaijen, ten einde ik niet wete, waarheen ik geleid worde. Een paard wacht op ons; ik zit achter hem op en wij vertrekken. Ik gis, dat wij omtrent een half uur onder weg blijven. Bij mijne aankomst neemt men dezelfde voorzorgen in acht, en brengt mij op dezelfde wijs weder naar huis."

»Ik begreep wel, » zeide Frantz, » dat gij *nu* geen' tegenstand biedt. Maar de eerste maal, hoe hebt gij kunnen besluiten om aldus te reizen? Ik ben even zoo dapper als een ander, wanneer de zon schijnt, maar des nachts..."

»De eerste maal was ik zeer angstig, en dacht met roovers te doen te hebben. Ik kwam des avonds te huis, toen ik door drie gemaskerde lieden ben aangevallen, die mij de handen en voeten bonden, blinddoekten en op hunne schouders wegdroegen, na mij om verschooning te hebben gevraagd, zeggende, dat zulks op last geschiedde van iemand die mij de vurigste liefde toedroeg. Ik geloofde geen woord van dit alles, maar na verloop van een uur was het mij niet meer mogelijk, hun gezegde in twijfel te trekken. Men had mij van mijne banden verlost: ik wilde eenige schreden voortgaan, en bemerkte, dat ik mij in eene kamer bevond, doordien ik met den voet tegen eenen stoel aankwam. Toen werd mijne hand door eene kleine en zachte hand gevat, en eene fluisterende stem sprak mij aldus aan: " »Frederik, ik bemin u, maar het is noodig, het grootste geheim te bewaren. Onthoud u van alle onnutte vragen: gij zult nimmer weten, wie ik ben." »Ik heb mij aan deze voorwaarde onderworpen," vervolgde Frederik, »en ziedaar, reeds drie weken, dat mijne nachtelijke bezoeken voortduren. Mijne beminde schijnt teeder aan mij gehecht, en mijn eenigste wensch is haar eenmaal te mogen zien."

»Het zou niet onmogelijk zijn, dat de gravin Margaretha op u verliefd was?"

»Weet gij dan niet, dat zij den naam heeft van eene zeer deugdzame prinses?'.

»Indien zij zich in alle dergelijke omstandigheden even zoo gedraagt als met u, is het niet te verwonderen, dat zij in het openbaar dien naam handhaaft. Overigens zult gij dezen avond weten, of het de gravin is."

»Hoe dat?"

»Sedert dat gij naar het paleis gaat, om haar te schilderen, is het heden niet de eerste maal geweest, dat gij verzuimt hebt te komen?"

»De eerste maal."

»Zoo mijn vermoeden zich bewaarheidt, zal zij u voorzeker slechts morgen naar de reden uwer afwezigheid vragen; maar dezen avond, met een weinig behendigheid, zal het u ligt vallen, hare nieuwsgierigheid op te wekken, en daarvan gebruik te maken, om haar te dwingen, zich zelve te verraden."

»Stil," zeide Frederik, »ik hoor het getrappel van een paard."

Zij luisterden alle vier.

»Het gerucht nadert, vaartwel: wees vooral zoo stil mogelijk."

De ruiter naderde het huis, gaf het gewone teeken; Frederik ging naar beneden en vertrok met hem.

»Gij wilt het weten, Frederik," zeide, een uur daarna, de gravin tot den jongeling, »welnu, ik ben Margaretha. Waarom zoude ik langer zoeken een geheim te verbergen, dat uwe liefde heeft geraden? Ja, ik ben Margaretha, de souvereine van dit gewest. Zij, wier wijsheid door het volk wordt geëerbiedigd, heeft zich, op uwen aanblik, door eenen dwazen hartstogt laten vervoeren. Voor u heb ik alles, mijn' rang, mijne grootheid, zelfs de zorg voor mijnen goeden naam vergeten; want thans, Frederik, hangt mijn lot van u af; een woord van u, en de begoocheling, die mij omgeeft, wijkt voor immer, zoo gij mij mogt verraden..."

»Ik u verraden! Margaretha," riep Frederik, vergetende, wat er tusschen hem en zijne kameraden was voorgevallen, »ik het geheim onzer liefde openbaren, neen! nimmer!"

»Gij hebt u niets te verwijten, niet waar?" vroeg de gravin. »Gij hebt altijd gezwegen? Gij hebt aan niemand gezegd, dat een onbekende geleider u des avonds bij eene vrouw bragt?"

»Margaretha, waarom vreest gij dit?" vroeg Frederik ontroerd.

De gravin vervolgde. »Ulrich, George en Frantz, met wie gij den dag hebt doorgebragt, hebben immers niet het minste vermoeden?"

»Hoe weet gij, dat ik hen gezien heb?—»Ik weet het."

Deze woorden sprak zij op eenen ernstig en zonderlingen toont uit, die den jongeling deed sidderen.

»Tot morgen, »zeide Frederik.—De gravin antwoordde niet.

Toen de deur van het vertrek weder digt was, vond hij zijnen gids op de gewoone plaats, en deze blinddoekte hem, gelijk hij altijd deed. Frederik volgde hem; maar het scheen hem toe, dat hij door een' geheel anderen weg dan gewoonlijk werd geleid. Hij bemerkte, dat hij buiten het paleis was, aan de frischheid der lucht, die tegen zijn gelaat aankwam; maar dien avond was de lucht loom en zwaar, en zijne voeten geleden langs eene helling, waar hij zich te voren nooit had bevonden. Eene verroeste ijzeren deur werd met moeite geopend, en zijn gids hem plotseling voor zich uit latende gaan, stootte hem met kracht voorwaarts.

»Waar hebt gij mij gebragt?" vroeg hij sidderend.

»In een donker hol, waar gij uw leven zult eindigen."

Frederik herkende de stem van den waard, bij wien hij des morgens met zijne vrienden was geweest. Deze noodlottige woorden, die hem alle hoop ontnamen, waren de eenige, welke hij in vele smartvolle jaren hoorde uiten, en nimmer vernam hij, of zijne vrienden in zijn lot hadden gedeeld, en de straf hunner ongepaste nieuwsgierigheid gedragen.

Veertig jaren daarna werden aan het volk de poorten geopend van het oude kasteel, eertijds het verblijf der graven van Tyrol, en in 1363 door Margaretha, de laatste bezitster, den prinsen van het huis van Oostenrijk geschonken. De menigte werd in eene kapel toegelaten, waar men eene lijkdienst voor de gravin vierde, onlangs in een klooster overleden. Terwijl ieder geknield was en bad, drong een man van hooge jaren, die op zijn gelaat de sporen van een lang lijden droeg, in de eenzame vertrekken door. Hij trad eene ruime kamer binnen, welker prachtige meubelen en rijk behangsel in stof waren verkeerd. Hij stond stil voor het portret eener vrouw van eene uitstekende schoonheid, hetwelk door den tijd was geëerbiedigd. Tranen liepen langs zijne holle en vermagerde wangen; voorts met een mes gewapend, sneed hij die schilderij aan stukken, en wierp deze in den wind, uitroepende:

Sterf voor immer, onvolmaakte en bedriegelijke beeltenis. Ziedaar degene, welke u zal vervangen. Eertijds had ik slechts de schoonheid van uw ligchaam afgebeeld, o Margaretha, thans heb ik de mismaaktheid uwer ziel naar het leven geschilderd."

Toen ontrolde hij en hechtte in de lijst een doek, waarop een gelaat was afgebeeld, dat nog eenige gelijkenis met het eerste portret aanbood, maar welks gebreken, waarvan ook het schoonste gelaat niet vrij is, op eene buitensporige wijze waren vergroot. Hij bedekte zorgvuldig het portret, en ging uit het kasteel, te gelijk met de menigte, welke de kapel verliet.

Men is onbewust, hoe dit afzigtelijk portret zoo vele eeuwen is bewaard gebleven, maar zeker is het, dat deze afbeelding, de eenige, welke van Margaretha bestaat, een gedeelte der verzameling van historische portretten uitmaakt, die de galerij der graven van *Eu* (in *Normandië*) versieren.

Buitengewone vlugheid op een' hoogen ouderdom.

Een Poolsch edelman van den ouderdom van 105 jaren, en thans een der kasteelen of buitengoederen der Gravin Malachomska in het Palatinaat van Lublin bewonende, trad voor vier jaren, met een meisje van 22 jaren in den echt, waarbij hij nu reeds één' zoon van den ouderdom van 2 jaren heeft. Deze grijsaard, die onder keizer Joseph II diende, heeft slechts het voorkomen van iemand van 70 jaren, bezit nog een buitengewoon geheugen en spreekt nog zeer duidelijk en verstaanbaar, terwijl de geestdrift des jongelings nog vaak bij hem doorstraalt; hij bedient zich zelfs nimmer van een' rotting. Deze zoo buitengewoon vlugge grijsaard, werd viermaal in den echt verbonden, terwijl de kinderen der eerste echtverbindtenis reeds den ouderdom van 60 tot 80 jaren hebben bereikt. De pastoor, die zijne laatste echtverbintenis inzegende, waande te droomen, bij de lezing der doopcedul des bruidegoms.

Te PARAMARIBO, *bij* J. J. ENGELBRECHT.